

MEHMET ALİ BULUT

AHİRETTE 45 GÜN

Yaşanmış Gerçeküstü Bir Hadise

- MİSTİK ROMAN -

Hayat

Mehmet Ali Bulut

1954'te Gaziantep'in İslahiye ilçesinin Kerküt köyünde doğdu. İlkokulu ve liseyi Gaziantep'te tamamladı. 1978 yılında İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Arap ve Fars Dilleri ve Edebiyatları Bölümü'nden mezun oldu.

1979 yılında Tercüman gazetesine girdi. Tercüman Kütüphanesi'nin kurulması ve kitapların tasnifinde görev aldı. Birçok kitap ve ansiklopedinin yazılmasına ve hazırlanmasına katkıda bulundu.

Daha sonra gazetenin farklı servislerinde çalıştı; Hızır Acil servisini kurdu ve köşe yazarlığı yaptı.

1991 yılında haber koordinatörü olarak Ortadoğu gazetesine geçti. Bu gazetede beş yıl köşe yazarlığı yaptı. Yeni Sayfa ve Önce Vatan gazetelerinde günlük yazıları ve araştırmaları yayımlandı.

1993 yılında haber editörü olarak İhlas Haber Ajansı'na girdi. Daha sonra dört yıl boyunca İHA'nın haber müdürlüğünü yaptı.

1999 yılında başladığı BRT televizyonunda haber editörü ve program yapımcısı olarak çalıştı.

2001 Mayıs'ından itibaren İstanbul Büyükşehir Belediyesi Basın Danışmanlığı'nda üç yıl süre ile görev yaptı.

2007-2008 yıllarında bir buçuk sene kadar Bugün gazetesi Yurt Haberler Müdürlüğü görevini yürüttü.

2008-2017 yılları arasındaki gündeme dair yazıları haber7.com sitesinde yayımlandı.

Çeşitli dergilerde yayınlanmış çok sayıda makalesi, şiirleri bulunan Mehmet Ali Bulut, yazı hayatını şimdilerde kitap çalışmaları ile sürdürüyor.

Evli ve bir kız babasıdır.

İletişim: editor@hayatyayinlari.com

... Ona (Muhammed'e) verdiğimiz bir öğüt
ve apaçık bir Kur'an'dır. Diri olanları uyarması için.
Yazık ki kâfire söz sabit oldu (ki inanmayacak).

YASİN SURESİ, 69-70

İTHAF

Boyabatlı Halil Akbaş

ve

babam İsmail Bulut'un anısına...

TEŞEKKÜR

Bu alem sahnesine çıkan her bir eserin, her bir kitabın kendi hikâyesi vardır, bilinci vardır, kaderi vardır. Belki "bir ruhu dahi vardır" denilebilir. Bu kitap da öyle... Normal bir seyir ile olsaydı yazdığım ilk kitap bu olmalıydı. Yazmak için en az üç kere teşebbüs etmeme rağmen hep birtakım maniler çıktı ertelenmesi için. Bunun sebebini kitabı ikmal ettiğim zaman anladım. Daha önceki teşebbüslerimin hangisinde kitap yazılmış olsaydı eksik kalacaktı, ham kalacaktı!

Öncelikle babamın bu yaşadıklarını kaleme almam hususuna ilk dikkatimi çeken rahmetli *Ömer Lütfü Mete*'ye, sevgili dostum *Ahmet Tezcan*'a, *Adnan Erdoğan*'a, sanat camiasının yetiştirdiği en iyi yönetmen addettiğim, güzel ahlaklı kardeşim *İsmail Güneş*'e de teşekkür etmeliyim. Bu eserdeki kırk beş günün bir kısmı onların teşvikiyle yayımlandı.

Galiba eserin ikmal edilmesine ve bir kitaba dönüşmesine hizmet eden kimselerin de sahneye çıkması gerekiyormuş. Onların da nasi-bi varmış ki bu eserin teşekkülüne katkıda bulundular. İlk teşebbüste bu hatıratı bir kitap olarak yazabilseydim sevgili dostum, güzel insan rahmetli valimiz *Zübeyir Kemelek* için içinde olmayacaktı. Keza *Halil Akbaş*'ın ailesini bulmamı sağlayan sevgili valim *Köksal Şakalar* ile henüz tanışmamıştım, bu metni okuyup beni hem teşvik eden hem de uyarıcı sevgili valim *Ali Kaban* ile bu kadar yakınlaşmamıştık. O yüzden hikâyenin tamamlanmasında bana verdikleri destekten dolayı önce onlara teşekkür etmem gerekiyor.

Bu hikâyenin baş kahramanı Halil Akbaş'ın ailesinden damadı rahmetli *Dursun Akbaş* ve torunu *Emrullah Akbaş*'a yıllar sonra da olsa ulaşabildim. Onların anlattıkları ile hikâyeye tamama erdi, babamın hatıratının, askerlik sonrası kısmı netliğe kavuştu. Şahsım ve okurlarım adına teşekkür ederim.

Hem hocam, hem dostum, hem de "*ahiretliğim*" *İlker Çolak*'a da bir teşekkür borçluyum, değerli fikirleriyle metnin tashih ve tamirine katkıda bulundu. Sevgili dostum *Haluk İmamoğlu* ile *Ramazan Can* ve *İrfan Dinç* de yazdıklarımı baştan sona okudular. Her birine yürekten teşekkür ederim.

İlk eserimde olduğu gibi bu eserimde de sevgili kardeşim *Yaşar İliksiz*'in desteğini unutamam. Bu tür özgün metinleri okumada, yorumlamada maharetli kardeşim, bu eserime de dikkatli okurların gözünden kaçmayacak özgün bir sunuş yazdı. Müteşekkirim.

Değerli eşim *Rahime Demir Bulut*'u da minnetle anmalıyım. Bu hatıratın böylesi bir kitap hâline gelmesinde hakikaten kıymetli yorumları oldu; "babamın ve yazarın iç sesi"ni kitaba yansıtmamı sağladı; hatıratı bir romana çevirmemde rehberlik etti.

Yayıncım *Hayati Bayrak*, *Necati Bayrak* ve *Ali İhsan Bayrak* kardeşlere de teşekkür ederim. Bu hatıratı her anlattığımda ısrarla yazmamı söylediler; ta en başından beri mesailerini, gayret ve himmetlerini işin içine koydular. Kitabın yazım safhasında her ne ihtiyacım varsa koşturdular. Ve tabii yayınevini kıymetli yayın ekibi başta *Erol Şahnacı*, *Fatıma Zehra Bayrak*, *Betül Osmanoglu*, *Öznur Çokcanlı*, *Zeynep Bayrak* ve *Sedanur Özcan* metnin okunup kitap hâline gelmesine büyük emek verdiler. Yayınevimizin genel müdürü *Yuşa Şen* ve Anadolu'nun her noktasındaki kitap dostları da bu eserin okuruna ulaşmasının aktörleri. Eserin yazarı ile okuru arasındaki köprü olan tüm bu dostlar olmasa zincirin en önemli halkası eksik kalırdı. Her eser sahibi gibi ben de onlara minnet borçluyum.

Burada iki insana daha teşekkür etmeye kendimi mecbur hissediyorum. Biri, metnin yazılması esnasında ara ara okuduğum bölümleri merakla dinleyen ve sürekli "Ne zaman bitecek?" diye eserin tamamlanmasını bekleyen ve ne yazık ki metnin yazımını bitirmemden tam üç gün sonra rahmet-i Rahman'a kavuşan bilge insan *kayınvalidem Hacer Demir'e* ... Öyle ki vefatına birkaç saat kala bile "Mehmet Ali ne yaptı, kitabı bitirebildi mi?" merakıyla eseri tamamlamamı teşvik etti, *ilk okurum*, *ilk dinleyicim* oldu.

Ve her eserimi kendi işi bilip okuruna ulaşması için gayret eden sevgili kardeşim; kalbi bedeninden, himmeti çapından büyük *Mesut Sevgili*'ye teşekkür etmeliyim.

Ve sen ey sevgili "*okur*"! Aslında her kitabın muhatabı, tek tek nihai okurudur. Sen olmasan "yazar" kendini yazar olarak hissedemezdi. Bir yazar olarak okurumdan almış olduğum şevk ve geri dönüşler, beni her seferinde yeniden yazmaya sevk ediyor. İyi ki varsın.

Burada adını anamadığım emeği geçen daha nice dostlarıma teşekkür ve muhabbetlerimle ...

Mehmet Ali Bulut
Kasım 2020/Sivas

SUNUŞ

G ünümüzde vücudunun hücreleri laboratuvarlarda DNA'larına varıncaya kadar didik didik edilen, inançlarının “kökleri” on binlerce yıl gömülü kaldığı topraktan milim milim kazınan “insanoğlu”nun ruhu, evrende hâlâ sırrı çözülemeyen en büyük bilmece olmayı sürdürüyor.

Bu kitap; her çağda ve her koşuldaki “keşif” ve “kurguları” ile ruh bilim uzmanlarını dahi hayretler içerisinde bırakan insan ruhunun “yaşadığı” ve yaşadığına inandırdığı olağanüstü “anıları” içeriyor.

İnançsal alanda ulaşabilen her bilginin hurafeye dönüştürüldüğü, ilahiyatçıların bile gerçeğe kurguyu ayıramaz hâle geldiği garip çağımızda bu “yaşanmışlıkların” psikolog, psikiyatrist ve nörologlar açısından da “Parafeni” veya “Aldatıcı Hafıza Sendromu” teşhisi ile geçitirilebilecek türden travma olmadığı ve daha kompleks analizler istediği tartışılmaz.

20. yüzyıl Anadolu İnanç Kültürü açısından sosyolojik ve folklorik olarak büyük önem arz eden metinleri derleyen, rivayet halkalarını takip ederek “anıların” sahibini bulmayı başaran ünlü araştırmacı yazar Mehmet Ali Bulut; gerek ilahiyatçıların, gerek ruh bilimi araştırmacılarının, gerek yeniçağ akımlarına ilgi duyanların, gerekse fizikötesi meraklılarının üzerinde uzun uzun düşüneceği konuları gündeme taşımayı başarıyor.

Daha önceki kitapları ile hem günümüz bilim ve teknolojisini yarıntından takip eden bir bilim adamı hem dinsel konularda derinleşmiş bir âlim hem kadim sırların ve sembollerin gizemlerini çözebilen bir

semboller okuyucusu hem el attığı konuyu didik didik ederek gerçekleri gün yüzüne çıkartmadan rahat edemeyen bir gazeteci hem de kalemi güçlü bir yazar olduğunu defalarca kanıtlayan Mehmet Ali Bulut'un bu eseri de inanıyorum ki ellerden düşmeyecek ve insanlara birbirine tavsiye edilerek tüm zamanlarda çok satanlar listesindeki hak ettiği yeri alacaktır. Çünkü inansın ya da inanmasın bilgi seviyelerine ve yaşam tecrübelerine göre sarsılacak ve uzun uzun düşünecek insanlar görecekler ki bu "sağaltıcı metin", edebi açıdan kuşkusuz ki Gazali'nin cehennem tasvirleri ile de yarışacak güce sahip.

Yaşar İliksiz / Tarihçi - Yazar

*İşbu tenin tertibi od ve toprak, yel ve su,
Yunus sen gör özünü, suda toprakta mısın?*

YUNUS EMRE

SÖZE BAŞLARKEN

Büyük ihtimalle inanmayacaksınız ama ben size cidden yaşanmış bir olaydan söz edeceğim. “İnanmayacaksınız” diyorum çünkü anlatacaklarım öyle pek de rastlanır türden şeyler değil. Belki vicdanınız hissedebilir; o da size kalmış.

Zekânıza güvenmediğimden değil inanmayacaksınız demem. İnsan bir zanda bulunurken çoğu kere kendi iç dünyasını ele verir ya... Ben bunu söylerken aslında size demiş oluyorum ki; ben de birilerinden duysaydım “Hadi canım!” der geçerdim büyük ihtimalle. Yaşananlar, şahit olunanlar, aktarılanlar, cidden de akıl kârı değil ama siz hemen öyle demeyin, biraz sabırlı olun. Belki size fantastik bir roman kurgusu gibi gelecek fakat bunlar sahici, yaşanmış bir olayın levhaları...

Bu anlatacaklarım, bir yönüyle de babam İsmail’in hikâyesi. Onu kozasından çıkarıp ipekli bir kumaşın atkı iplerine dönüştüren bir değişimin hikâyesi. Soğuk kış gecelerinde, bir de çocukluğumun en uzak ve derin köşelerinde kalakalmış, gece yarısı uykudan uyanıp sahur yemeğinin ardından dinleyip sonra sıcacık yataklarımıza gömüldüğümüz zamanlara ait bir hatıra... Bazen sabahın ilk ışıklarına kadar devam eden, bazen uyuklamaktan içerisine rüyalarımızın da katıldığını sandığım, çoğu kere aynı zamanda korkutucu ve ürkütücü masalları andıran bir hikâye. En eski versiyonu öyle kalmış aklımda. Babamın sık sık tekrarlanan “Sakın ha bunları hayal sanmayın!” tembihleri arasında, bastıran uykuya inat gözlerimizi fal taşı gibi açıp dinlediğim çocukluk anılarım arasında tazeliğini -belki de ürkütücü oldukları için unutulmadılar- korumuş hatıralar!

İlk çocukluğumda bu hikâyeyi her ramazanda babamdan baştan sona dinlerdik. Daha sonraları babam, yaşadığı, karşılaştığı bazı hâllerde etrafındakilerin de ibret alması için parça parça anlatırdı. Sonraki zamanlardaki bu anlattıklarından bende kalanlar daha anlaşılır ve hatırlanabilir şeylerdi. Ben çok sonraları, babamla bir arkadaş gibi takıldığımız zamanlarda fark edecektim ki bunlar aynı zamanda babamın askerlik anıları imiş. Hepsini bir arkadaşının başından geçmiş. “Ede” dediği -ki ben onu bayağı bir isim sanırdım- bir adam yaşamış ve onlar da geceler boyu onun yaşayıp anlattıklarını dinlemişler. Babam bu şahit olduklarını her anlatışında “Keşke o zamanlar o sesleri kaydedebileceğimiz bir aletimiz olsaydı da kayda geçirseydik...” diye hayıflanırdı.

Babamın bu anlattıkları çocukluğumun korkutucu masalları gibiydi. Büyüdükçe korkutuculuğu kalmamıştı ama bu sefer de yaşamın kendisini ürkütücü hâle getirmişti. Çünkü her yapılanın ceza veya mükâfat cinsinden bir karşılığı vardı. İnsanın her hareketinden sorgulanacağı fikri, gençlik dönemimiz için çok ağır bir yükü! Sonra benim aklım da ermeye başlayınca bende anlatılanlara karşı kuşku da uyanmıştı. Birer şizofrenik sanrı olabilirler miydi acaba? Ama ben onlara nasıl şizofrenik sanrı diyebilirdim ki! Öyle olsa babam niye onları ciddiye alsındı ki?

İçimden birileri dürterdi, babanın her söylediği niye doğru olsun ki diye...

Ben de o iç sesime itiraz eder; “Niye doğru olmasın, babam yalan söylemez ki!” diye karşılık verirdim. “Sen zihnimi bulandıramazsın, babam yalan söylemez.” der ve onu sustururdum. Fakat yine de içimde bir yerlerde uzaktan seslenen biri şöyle derdi:

“Babanın tanıklık edip ciddiye aldığı ve etkisinde kalarak hayatını değiştirdiği o anlatıları git bir psikoloğa, psikiyatriste anlat bakalım; sana diyecek ki adam şizofrenmiş.”

Doğrusunu söylemek gerekirse benim de kalbim o tarafa meyletmiyor değildi. Fakat şizofrenik birinin sanrıları da olsa babam onlarla kendisine bir yol çizmiş ve örnek gösterilir iyi bir adam olmuştu. Bu iyi adamı iyileştiren şeyleri niye küçümseyeydim ki!

“Hem zaten psikolog ve psikiyatristlerin kaç tanesi başkalarını sağaltacak kadar işinin ehliydi? Kendi nefislerini sağaltamamış bi-

rileri başkalarının sağlıklı veya hasta olduğuna nasıl karar versin ki canım!” diyen, çoğu kere de haklı çıkan bir adam daha vardı içimde.

Sonra içimdeki o farklı farklı konuşan adamların çoğunu tanıdım. Nasıl oluyordu da aynı konuda bu kadar farklı düşünebilen bunca insanı içimde bir arada barındırabiliyordum? Yavaş yavaş her birinin niyetini anlamıştım. Biri vardı, “Gençliğinin tadını çıkar.” diyordu. Biri vardı, sürekli korkutuyordu. Biri vardı sürekli, “bu doğrudur” dediğim şeylerin aksini söylüyordu. İşte öyle zamanlarda gençliğimin ilk dönemlerinde hep vicdandan yana tavır alan içimdeki o diğer adama teşekkür ederdim. İyi ki içimde ben-den başka birileri daha varmış diye şükrederdim.

Sahi, siz de hiç içinizi dinler misiniz?

Ben sıklıkla dinlerim. Ve içimde dört kişinin -yanlış duymadınız, en az dört kişinin- yaşadığına inanıyorum. Biri var ki çok ısrarcı; illa da bana istediklerini yaptırıyor. İnatçı bir şey. Biri var hep iyi şeyleri söylüyor ama çok ısrarcı değil. O bana iyi bir şey yapmamı söylediği her seferinde hemen yanı başında, sesi daha gür çıkan biri, “Boş ver ya, sana mı kaldı âlemi düzeltmek...” diyor ve genellikle beni caydırıyor. Biri de var ki -ki o geceleri ben yalnızken beni yakalayiverir- ağlatıncaya kadar üstüme gelir ve bana altından kalkamayacağım sözler veririr. Bir daha şunu yapmayacağım bunu yapmayacağım diye sözler verir, sonraki günlerde verdiği sözlerden pişman olurum. Sonra da o içimdeki sesin beni yakalayıp sorgulamasından korkarım.

Bir gün babamın anlattıklarına “uydurma şeyler” diyesim geldi. İçimdeki o iyi adam, “Bak” dedi, “sen çok akıl ekseninden bakıyorsun. Aklını da gözüne indirmişsin. Akıl elbette sana lazım ama akıl neyin iyi, neyin kötü olduğunu kendiliğinden bilmez. Birinin ona bir şeyler söylemesi, iyinin ne, kötünün ne olduğunu belletmesi lazım ki akıl onu bilsin. O sadece bir düzenek. Aklın, sana şu trafik lambasının kırmızı mı yeşil mi sarı mı olduğunu söyler, o kadar. Kırmızıda ne yapacağını, yeşilde ne yapacağını o bilemez. Sen kendindeki iyilik tanımlarından hareket edersen babanın sana iyi şeyler anlattığını göreceksin. Bir bilginin görevi insanı iyiye götürmesidir. Götürmüyorsa o bilgi azdırır.”

Doğru söylüyordu içimdeki ses. Onu dinlemeye karar verdim. “Bak” dedi, “bu zamanda eskinin hangi iyilikleri değer görüyor ki... Sen aklını karıştıracak sesi dinleme. Çünkü kadim hakikatlerin büyük bir kısmı çağımızın hâkim düşüncesi tarafından masala dönüştürüldü. Birileri bunu kasten yaptı. Onlara aldanma. Bak, birileri Allah’ı da yok sayıyor. Sen de mi öyle yapacaksın? Hayır. Sen nasıl indireceksin Rabbini laboratuvara? Git Rabbine dair hissedişlerini bir psikoloğa, bir psikiyatriste anlat bakalım, sana ‘Kafayı yemişsin!’ demeyecek mi?”

Verdiğim cevap “evet” olunca içimde konuşan o ses daha da cesaretlenerek bana şunları söylemişti o zamanlar:

“Bu çağ garip bir çağ. İnananlara bile ahiret hayatı yokmuş gibi hissettiriyor. Elinizdeki her bilgi hurafeye dönüştürüldü. Kalbi hatıralarınızın, keşiflerinizin referans noktaları silindiği için geçmişin hakikatleri efsane olup çıktı.

Şimdi kim inanıyor Kafdağı’na ve Kafdağı’nın müstesna kuşu Anka ve Simurg’a? Hızır ile Musa’nın yolculuğuna; bir solukta güneşin battığı yere gidip sonra dönüp güneşin doğuşunu izlemek üzere doğuya yönelen, orada kısa zamanda Yecüc ve Mecüc’ün taşkınlıklarını durdurmak için koca bir duvar ören, yüz yılda yapılacak işleri birkaç güne sığdıran Zülkarneyn’e? Kim inanır, bir saatin içine bin saati sığdıran, bin saati bir an içinde gezdiren Allah dostlarına, zaman gezginlerine? Zamanı bir yay gibi büküp bir defter gibi düren, geçmişle beraber geleceğin hadiselerini okuyup gelen ve masalsı bir dille bize anlatan Behlülüllere?

Bu yaşananların, hikâye imiş gibi anlatılması, yaşananlara haksızlık elbet. Ama üzerinden bunca zaman geçmiş bu hadiseleri anlatmaya da dilin kabiliyetleri ancak bu kadar yetiyor. Ya, işte böyle.”

...

Onu dinlemekle iyi etmiştim o zaman. Ve bu hatıranın peşine düşmeye asıl o zaman karar vermiştim.

Bize masal gibi gelen bu anlatıların kahramanı, babamın “Ede” dediği Boyabatlı Halil Akbaş’tı. İsmi çocukluğumdan beri hafızama âdeta kazınmış Boyabatlı Halil Akbaş. İnsan bazen bilmemeli

bir hikâyenin aslını diyorum. Ama illa da düşeriz hepimiz gerçeğin peşine. İçimizde konuşan o adamlardan bize bunun hakikat olduğunu fısıldayanı haklı çıkarmak isteriz. Ama yine de insan bazen bilmemeli bir hikâyenin aslını derim ben. *Aşan Bilir Karlı Dağın Ardını* türküsünün bende çok etkili bir hikâyesi kalmış mesela. Sonra o anlatılanların türkü sözlerinden mülhem bir kurgu olduğunu öğrendim ama ben kendimdeki hikâyeyi korudum. Çünkü o türküyü ancak öyle bir hikâye anlatabilirdi. O acıyı, o hasreti, o beklenti ve hüznü...

Hikâyeler insanı kemale erdiren sırlar barındırır içinde. Babam da kendini kemale erdiren bu hikâyeyi bizlere baştan sona birkaç kez anlatmıştır. O kırk beş günün hadiselerinin bir kısmını da dost meclislerinde yeri geldikçe paylaşırdı. Kahramanı Halil Akbaş'ı hep saygıyla anar, ondan bir ermişten söz eder gibi bahis açardı. Niye saygı duymasın ki? Adam yaşadığı hâllerle onun varlığını kendi külünden diriltmiş. Hatta ezberindeki *Kulhuvallahuehad* suresinin okunuşundan hareketle Arapça harfleri ve sonra Kur'an okumayı öğrenmiş, hem de hiç *Elifba* bilmeden. Halil Akbaş'ın o tecrübesi sayesinde hayatında bir başka sayfa açılmış.

Babamın hayatında derin izler bırakan hadiseyi, o ikisinin bir daha kesişmeyen hayatlarının izdüşümlerini bilmeden anlatan biri olarak kendi hikâyemi de zaman zaman araya sokuşturacağım ki bu eserin, onu kaleme almam için beni nasıl da zorladığımı göresiniz. Bu hikâyede bir arayüz dil gibi işlev gördüğüme inanacak hâller yaşadım. Çünkü tam da Halil Akbaş diyebileceğim biriyle tuhaf bir şekilde karşılaşip birlikte çay içtiğimi kırk yıl sonra öğrenecektim.

Evet bu hadiseyi babamdan dinleyen ve yazan kişi olarak zaman zaman ana hikâyeyi bölüp araya gireceğim. Babamın ve Halil'in, koğuş arkadaşlarının ve benim bu yaşananlardan neler çıkardığımızdan da bahsedeceğim ki tüm bunların asker koğuşunda kalmış bir hikâyeden ibaret olduğu zannına kapılmayasınız.

Sizin de içinizdeki o kötü adamlardan biri devreye girer de -tıpkı ileriki sayfalarda tanıyacağınız Onbaşı Hüseyin'in yaptığı gibi- "Adamın birinin huyu tutmuş!" diyecek olursanız, ben de size babam İsmail'in uyarısıyla "Sakin ha!" derim. Hüseyin'in ba-

şına gelenleri de anlatacağım elbet ama burada ikazımı yapayım ki vehim ve vesvese sizi yolunuzdan etmesin. Duyacaklarınız bazen canınızı sıkılabilir, bazen acı gelebilir... Buruk, acı, tatlı, ekşi... Ama hepsi o hikâyeden hayret verici izler...

Elbette ki ben kimsenin ağzını düremem. Kimsenin ağzı mendil değil ki dürülsün. Böylesi gerçeküstü bir hadiseyi kaleme alan birine illa birileri de laf edecektir. Bu insanoğlu, Rabbinden gelenlere bile laf etmiş, şüphyle bakmış, dudak bükmüş, onları inkâr etmiş, yalanlamış. Babamın aktardıklarına da dudak bükenler çıkacaktır. Olsun, ben yine de anlatayım. Babamın dediği gibi deyip geçeyim: “Hayat öylesine akan bir ırmaktır. Kıymetini bilen olur, bilmeyen olur. Sen o ırmaktan yararlanmaya, yıkanmaya bak; insanlar şöyle demiş böyle demiş mühim değil.”

Bir gün yine anlattığında -benim de artık aklımın erdiği zamanlardı- hem içindeki kendi itirazına cevap vermek hem benim içimde oluşacağını sandığı itirazlarımı gidermek için, kendince makul bir savunma yapmak üzere şöyle demişti:

– Sen aldırma ne derlerse desinler. Halil’in bu yaşadıklarına ister huy tutması, ister uğru, ister manevi bir seyahat desinler, aldırma çünkü bunlar yaşandı ve ben orada idim.

Ona,

– Bu manevi seyahat dediğin, astral -üniversiteliyiz ya, illa biz de bir şeyler öğrendiğimizi göstereceğiz- bir seyahat olmasın, diye sordum.

Babam gözlerini açıp:

– Nedir o, diye sordu.

– Tıpkı uykudaki gibi bedenini bir yerde bırakıyorsun... Ama ruhun yükseliyor, gidiyor, bir yerlerde geziyor, görüyor, geliyor ve anlatıyor.

Açık olan gözleri daha da bir açılmıştı, işte buldum der gibiydi:

– Ha işte bu! Çünkü Halil ranzasında öyle yattığı yerde gördüklerini bize anlatıyordu. Gittiği yerlerde ona azap da uyguluyorlardı. Canının yandığını, bedeninde morluklar oluştuğunu gözlerimizle görüyor, acısına şahit oluyorduk.

Sonra biraz duraklamış, önemli bir şeyin altını çizer gibi şöyle devam etmişti:

– Sen bu anlattıklarımı kale almalısın. Dikkatle bakarsan bunlar hikmetten birer sızıntıdır. Kimin ne düşündüğü çok da önemli değil. Zaten bu âlem, bakanın kendi zannında var ettiklerinden ibaret. Ha rüyada kendini zengin görmüşsün ha hayatta zengin olmuşsun. Biri gözünü açınca kayboluyor, diğeri gözünü kapatınca. İnananlar için her şey bir ibrettir. İnanmayanlara peygamberler bile bir şey yapamadı...

Yıllar sonra, babamın kahramanının başına gelenlerin, çevresindekiler üzerindeki etkisini görmek ve Halil Akbaş'ın askerden sonra da öyle şeyler yaşayıp yaşamadığını öğrenmek için hikâyenin peşine düştüğümde görecektim ki damadı Dursun Akbaş da onun yaşadıklarını “huy tutması” diye anlatıyordu. Buna şahit olunca o an, babamın o zamanki tembihinin ne kadar da önemli olduğunu bir kez daha anlayacaktım. Eğer babam beni tembihlemeseydi, “Aaa, tüm yaşananlar bir huy tutmasıymış meğer...” diyecek; belki de bu hikâyeyi yazmaktan vazgeçecektim. İçimden babama teşekkür ettim, beni ta o zamanlardan, “Bu yaşananları sakın hayal sanma!” diye uyardığı için. Hatta babamın söylediklerinden kuvvet alarak Dursun Akbaş'ın kayınpederi hakkında söylediklerini garipsemiş, “Babamın anlattıkları bir huy tutucunun sanrıları değildi” diye itiraz etmiştim.

Onun hakkında bildiklerimi teyit etmek, bilmediklerimi de öğrenmek istiyordum. Halil Akbaş'ın hanımı, halasının kızıydı. Babam öyle demişti. Buradan, onların da bildiği hakikatlerden başlamıştım sormaya:

– Halil Akbaş'ın karısı, halasının kızı değil miydi?

Bunu biliyordu. Belki o anda hafızası onu hatırlamaya yetmedi, bilemiyorum. Allah'tan yanımızda oğlu da vardı. Sonra düşündüler ve “Evet ya öyleydi galiba!” dediler.

O zaman bir kere daha emin olmuştum ki benim Halil Akbaş'ın yaşadığı bu ilginç tecrübeye dair bildiklerim onlarınkinden daha sağlamdı. Hatta o yüzden içimden Halil Akbaş'ın ailesinin bunları bilmemesine üzülmiştim. Mamafih, benim itirazım üzerine damadı Dursun Akbaş;

– Ha, diyecekti, bize de acayip şeyler aktarırdı. *Eriş* dediği, bizim görmediğimiz biriyle konuşurdu zaman zaman. Ama biz onu başka türlü değerlendirirdik. Huy tuttu der, söylediklerini dinlemezdik bile. Ben bir iki kere dinlemişim, baktım anlattıkları korkutucu şeyler. Ben Kur’an’ı okurum ve anlarım; o ise okuması ve Arapçası olmadığı hâlde sanki Kur’an’ı okuyor ve anlıyor gibiydi. Her söylediği de doğru olurdu amma neticede o, ‘emmim Güpçü Halil’di. O hâllerde anlattıkları da bize hezeyan gibi gelirdi. Ama evlat şunu bilmelisin ki o çok haysiyetli, yalana tenezzül etmeyen bir insandı!

Damadı ile konuşmalarım bana babamın bir ikazını hatırlatmıştı. Babam gençliğimizde bizlere hep “Buralardan gidin, bu köyde kalmayın, burada hiçbir kıymetiniz olmaz, ev danası öküz olmaz!” derdi. Demek ki peygamberler de bu yüzden çoğu kere kendi yurtlarını terk edip başka yerlere hicret ediyorlardı. Kendi halkları onları hep küçümser, dinlemez diye...

...

Babam, kendi hissiyatını da katarak bir hikâye tadında aktarırdı Halil Akbaş’ın yaşadıklarını. Halil Akbaş’ın “Ben bu yaşadıklarımı nasıl anlatacağım?” diye bir derdi olmamış tabii. O yaşamış. Onu yaşadıklarını kelimelere döküp anlatmak, onun acılarını ve sevinçlerini dışarıdan izleyen müşahitlere/gözlemcilere düşmüş. Yani babama!

Babam o müşahitlerden biriydi. Benim açımdan ise babam tek gözlemciydi. O yaşananların başka anlatıcıları olmuş mudur, olmuşsa da etrafındakilerin onları ciddiye almış mıdır doğrusu bilmiyorum. Babamın yüceliği, Halil Akbaş’ın bu tecrübesinden kendine yeni bir hayat tarzı çıkarabilmesiydi. Eşi dostu sıklıkla askerden geldikten sonraki değişimini anlatırdı.

Babamın söylediği gibi o zamanlar açlık var, sefalet var, dünya yanıyor, kim dinler, Akçadağ Karakolu’nun o mütevazı koğuşunda her gece uğru tutan bir erin hezeyanlarını(!) Mamafih varsa bile beni ilgilendirmiyor çünkü bu hikâyeyi size anlatmama bir katkıları yok. Dolayısıyla benim için de sizin için de yok sayılırlar. Öyle değil mi?